

Tato diplomova práce se zabývá tematem stigmatizace v Byronově díle, se zvláštním zaměřením na poetická dramata *Manfred*, *Kain* a *Heaven and Earth*. V první části úvodu je rozebrán pojem "Byron" jako básnicková maska, kterou si zčásti sám stvořil a zčásti jí byl (okolnostmi, společností, literární kritikou) nucen nosit. V tomto bodě se temata byronovského myslu a stigmatizace protínají. V druhé části úvodu je pak stručně představen přehled literární kritiky týkající se výše zmíněných dramát od doby Byronovy po současnost. Následující krátká kapitola objasňuje různé aspekty tematu stigmatizace v širším kontextu Byronova díla a pokouší se o strukturovaný pohled na tuto problematiku. Ve zkratce se zaprvé jedná o "stigma" pronásledování, které se často snoubí s pocitem viny a špatného svědomí, dále pak o "stigma" nedokonalosti lidství, které Byron opakovaně zobrazuje v metafoře vyhánění z ráje. Upadek lidstva zrcadí se v krvavém kolotoči dějin je odrazem katastrofických teorií francouzského geologa Cuviera. Cuvierovy vize cyklické destrukce a zrodu země i vesmíru byly Byronovi velkou inspirací - v básnickové díle se tento vliv projevuje zejména v silném tematu bezcílnosti a absurdity lidského bytí, tak nicotného v mentku makrokosmu, a existence vůbec. Je kladen důraz na důležitost ironie a humoru, bez kterých je jakákoliv interpretace Byrona neúplná. Proto jsou tyto skeptické vize a la Cuvier u Byrona nerozlučně spjaty s nadějí a vírou, byť omezenou, v člověka. Byronovo vidění světa je tragikomicke.